

דן בן-אמוץ, כריסטיאן דאנקור ועמוס קינן בקאן גולדה עוד תקנא

בה גדל הילד אינה בריאה בשבילי. ה' אם בוכה. השופטים מתכנסים להתייעצות, והסרט מסתיים.

הילד משחק בצורה יוצאת מהכלל. ה' עולם שלו נראה אמיתי ומשכנע כמו ה' עולם של המבוגרים, המועבר דרך המשי פטים הקצרים הילדותיים שלו. הסרט מבויים (בידי רוג'יי פסנורפר) בצורה עדינה ונעימה, מצולם יפה, ומשוחק על ידי האם (לידה גורסקטבנה).

הנשים שלכן נחותות

שחור כמנוי (צפון, תל אביב; ארצות הברית) בעייה חשובה — לא די בכך שהיא חשובה. היא זקוקה גם למליציזישור טובים, כדי שיוכחו את חשיבותה. בעיית הכושים לא יכולה דיתה למצוא לה מליץ ישר גרוע יותר מהסרט שחור כמנוי.

הסרט נעשה לפי ספרו של הווארד גרי פין, עיתונאי מטכסס שאיבד את ראייתו במלחמה, היה עיוור במשך שש שנים, ובזמן זה, כפי שהוא מעיד על עצמו, למד להכיר בניגודם לא לפי צבעם או מראה, אלא לפי סימניהם הפנימיים.

לכן היתה שונה גישתו לכושים מו של בניעימו, השטופים בדיעות קדומות. לאחר ששבה אליו ראייתו, הוא התחפש לכושי, בלע גלולות ששינו את צבע עורו, ויצא להסתובב בעיירות הדרום בתור כושי.

טרומפ לנחותות. לפי ספר זה נעשה ה' סרט. אבל הסרט אינו מוצע. הוא מגוחך. יש בו גיבור, גיימס ויטמור, המסתובב ב' פנים מאובנות של אדם הסובל מבקיעות עיכול. הוא מביט באנשים בעיניים קפואות, ורוצה שיאמינו לו שהוא מאשים אותם בגזענות. הבמאי, קרל לרגר, לא היה בטוח שהעיניים שלו, או הנושא, מהווים האשמה מספקת, לכן הוא מרצה את ההאשמות שלו, מפיו של הגיבור, בהרצאה ארוכה ומשמעממת, הנמשכת לכל אורך הסרט.

באחד הקטעים לוקח איש לבן את ה' גיבור בטרמפ. הגיבור רק נכנס למכונית, והאיש הלבן אומר לו: "אתם הכושים, אתם גזע נחות. אתם רק משמשים אות' נו בשביל הצרכים שלנו. אנחנו שוככים עם הנשים שלכם ואחר כך זורקים אותן, כי הן נחותות. אתם העבדים שלנו, ואנחנו האדונים שלכם. אתם עושים את ה' עבודות הפחותות והשחורות בשבילנו, כי אתם גזע נחות."

ברור שכך חושבים כל הגזענים הלבנים. אבל ברור שרק גזענים לבנים בסרטים אמריקאיים גרועים מנסחים את הדברים שלהם בצורה כזו. הסרט מלא נאומים מסוג זה.

דיר את סרטו לפסטיבל, אבל ידוע ש' מפיקים חשובים מתעניינים רק בסרטים מסחריים, המספרים בסיגנון נדוש עוד פעם את אותו סיפור נדוש.

לפעמים קורה שבמאי דגול עושה יצירתימות מספור נדוש, אבל אף במאי דגול אחר בעולם אינו מוכן להיות מוצג בפסטיבל, כפי שאף סופר בעל שם עולמי לא יציע את ספרו לתחרות ספרותית של מתחילים.

לכן הגיעו השנה לפסטיבל הרשמי בקאן כמעט רק סרטים מסחריים ממדרגה שניה. מרביתם עסקו בדם ובאכזריות, כי זה מכונים. לשם כך הזדקקו למלחמת העולם הראשונה, השניה, השלישית, למלחמת שורים, למלחמת המינים, למלחמה בפשע, וכמובן למלחמה הקרה והריגול.

ראינו פה אמנם סרט בראזיל טוב, סרט ציכי טוב, וגם סרט אנגלי מצויין, אבל אין טעם להרבות על-כך במילים, כי סרטים אלה לא יגיעו לעולם ארצה. למה? משום שמפיצי-הסרטים בישראל, או ל' פחות אלה מהם שהיו נוכחים פה, בזים לציבור הישראלי. לדעתם זהו ציבור מטומ' טם, שאינו מסוגל להבין סרט טוב. כדי לשפר את טעמו של הציבור הישראלי, נרכשו פה להפצה בארץ כל הסרטים ה' זולים, בתנאי שראו בהם כמה שדיים חשופות.

מה שמוכיח שוב שכל הגורמים, פרטיים בממשלתיים, משתפים פעולה לקידום ה' קולנוע הישראלי.

סרטים

משכנע שלמה

פסק דיין (גורדון, תל-אביב; פולין) הוא סרט נוסף על הנושא האינסופי של משפט שלמה. האם הילד שייך לאמא שלו, השיכורה, המיסכנה, הענייה, או לזוג אנשים זרים וטובים, המוכנים לטפל בו?

אלא שהפעם זהו סרט חביב, יפה, וכמ' עט שאינו פאתטי מדי. אדאש (גרגור רוי מן), הילד היפהפה, עם השיער הבלונדי והעיניים הגדולות הבהירות, תועה בעיר הגדולה, אוסף בקבוקים ריקים, ובערב, בשעה שהוא ישן בתא-סלפונים, מוצא אותו גבר צעיר, עורך עיתון.

העורך ואשתו העקרה נקשרים אל ה' ילד, ורוצים לאמץ אותו לבן. אבל אימו מוצאת אותו ומחזירה אותו אל ביתה, שם סופג הילד מכות מבעלה, עוזר לה לתפור שמלות, ורק להביא משקאות חרי' פים לשני השיכורים.

הסרט מסתיים במשפט ללא פסק-דין. ה' הורים המאמצים מנסים להוכיח שהסביבה

קולנוע

קאן

"חור" זכה בפרס

הפרס הגדול של פסטיבל-הסרטים בקאן לא ניתן לסרט ישראלי — כי שום סרט ישראלי לא הוצג במסגרת הפסטיבל. לעומת זאת זכה הסרט הישראלי חור ב' לבנה, שכבר עורר בישראל הגובות סות' רות חריפות, בפרס מבקרי-הקולנוע בקאן. פרס זה מוענק על-ידי עשרים עתונאי' קולנוע ידועים מעשר ארצות.

מדוע אני קינן מקאן:

למה קיימים בכלל פסטיבלים לקולנוע ב' עולם? הם עולים הונ'תועפות למדינות ה' מארחות; הם יוצרים בעיות דיפלומאטיות וסיבוכים אישיים; אף אחד מן המארגנים של עשרות הפסטיבלים הנערכים מדי שנה אינו אוהב קולנוע, אבל כל ממשלה יודעת שהתרבות מהווה חלק חשוב מהיוקרה ה' לאומית.

שר החינוך הצרפתי לא ישכח לעולם שמודליאני וואן-גון נחשבים לצרפתים, רק משום שיצירותיהם נתגלו לראשונה וזכו להערכה בפאריס. צרפת אינה מחבייטת להציג את המנהג-ה' של לאונרדו דה' וינצ'י כיצירת התרבות הצרפתית, רק משום שהתמונה היא רכוש מוויאון ה' לובר.

דה גול לא היה הראשון שידע לנצל את הפרסטיגיה התרבותית למטרות פולי' טיות ואפילו מיסחריות, וזה שווה כסף, הרבה כסף. באירופה משקיעים, לכן, כסף כזו שמדינות שונות תוכלנה לרשום ל' זכותן ככל האפשר יותר יצירות אומנות.

כרם רוצים ב"חור". כך קרה, שחמש מדינות רבות על הזכות לארח את אורי זוהר ואת עמוס קינן. שווייץ הקטנה רוצה אותם בפסטיבל-הסרטים בלוקארנו. היא מוכנה לשלם את כרטיסי הטיסה שלהם, ולשכן אותם במלון מפואר על חוף לאגו מאג'ורה. רק שיביאו את חור בלבנה. איטליה עוד יותר נדיבה. היא הזמינה אותם לפסטיבל בפוארו, רק שיביאו, אפילו בלי הסרט. ישלמו להם מטוס ומלון. נציגה רמוזה גם היא שלא היתה מתנגדת — אם ממשלת ישראל תמליץ. עכשיו הם מחפשים דרך להסביר לממשלת-ישראל. פסטיבל הסרטים בברלין סובל עדיין קשה מהעצם האנטי-שמית שישראל תקעה לו בגרון, בדמות ר' לא בשבת, אבל כמה וכמה יועצים וזיזים מנסחים את מכתב-הסירוב שישלח להירשברג. (שלא יגיד אחר כך שהוא לא ידע!) בעת ובעונה אחת מנסה גרמניה לגשש אצל שווייץ כדי לקבל את חור בלבנה, אבל שווייץ אומרת שאיטליה ביקשה כבר קודם.

פסטיבל הסרטים בלונדון, שהוא העתק של פסטיבל הסרטים בניו-יורק, נהנה מכל המהומה. הוא מעוניין בסרט, ומעוניין ש' ייצרו סביבו מה שיותר רעש.

האשה שלא תזמן. מרבית עיתוני הקולנוע הרציניים בעולם כתבו על הסרט ביקורת נלהבות. וארייטי הגיוריורקי, ה' עיתון החורץ לחיים או למות את גורלם של סרטים ומחזות בארצות-הברית, כתב שהור בלבנה הוא הסרט הישראלי ה' ראשון החורג מהמסגרת הצרה של סרטי-תעמולה, וממליץ לכל קוראיו לראות אותו. העיתונים הצרפתיים אר, פוטייב, סינמה 66, לטר פראנסייה, וכו' גמרו את ההלל וקבעו כמעט פה אחד: "כוכב ישראלי דרך בשמי הקולנוע העולמי!"

אינני יודע בדיוק מה כתבו בעיתונים הסובייטיים, ה'צ'יכים, הפולנים, הארגנטי' נים, הנורבגים, השבדים, ההולנדים, וכ' יוצא באלה שפות משכרות-שיניים, אבל ראיתי את הכתבות, ואלה שכתבו אותן הסבירו לי באנגלית רצוצה שהמילים ה' מוזרות מצטרפות למחמאות.

אותה גברת נכבדה ממשרד-החוק ה' ישראלי, שהתנגדה לכיך למשלות הסרט, תקנא עוד יום אחד בידדותיה שיוזמנו לסעוד על שולחנו של אורי זוהר, או בבנות של ידיותיה שתזמנה לכוסית אצל עמוס קינן.

התמחרות ושעמום. בניגוד ל' פסטיבל מבקרי-הקולנוע, סבל הפסטיבל הרישמי משעמום כבד. יודעי דבר טוע' נים שזו תופעה בלתי-נמנעת, כי מרגע שסחרי-הקולנוע שמו עין על הפסטיבל של קאן, נחרץ דינו להתמחרות. התהליך הוא פשוט: מפיק בעל-השפעה רוצה ליצור פרסומת לסרט. מכיוון ש' הוא בעל השפעה, הוא משתמש בה ומח'

חופשה מפתה באמת

מתי חופשה מפתה באמת? בוא ונבדוק:

ראשית יש למצוא מקום מרהיב ביופיו עם אויר צח ואוירה מיוחדת כמו **צפת** למשל. שנית יש לקשור זאת בחתייה מעניינת, במראות שלא ישכחו ובתחבורה מהירה ביותר כמו טיסה במטוס של **"ארקיע"** למשל. שלישית, יש למצוא מלון טוב המגיש שרות אישי ואדיב והנמצא בסביבה שהיא פנינת נוף רבת רושם כמו מלון **"רקפת"** למשל. לבסוף יש לקבוע מחיר נוח במיוחד. מחיר טרום עונתי — **135 לירות לאר" בעה ימי הבראה** או **79 לירות לנחף שבוע** כולל טיסה הלך וחזור והסעות למבצע התעופה והמלון. זהו בדיוק המבצע החדש המוצע לך ע"י **"ארקיע"** — קוי תעופה בישראל ומלון **"רקפת"** בצפת. זוהי חופשה מפתה והיא מוצעת לך במשך חודש יוני בלבד. (פרט לחגרי-שבועות — אז יש תוספת של 18 לירות).

מוצא חן בעיניך? — רגע, רגע, אל תרוץ לא ספרנו לך עדין היכן נרשמים: ובכן, במשרד **"ארקיע"** בתל-אביב, טלפון: **614567**. במלון **"רקפת"** כביש הבשחון, טלפון: **30264** צפת, במשרד **"פוסידון"** בירושלים, במשרד א. זכאי בבאר-שבע ואצל כל סוכני הטיעות. עיקר שכחנו, לילדים הנחות מ' 25% עד 50%.

או מה דעתך?

אריסטונה

הסוד של כל חסיבה מוצלחת!

Aristona

המכשיר המושלם איכות ללא פגם. מבנה מהודר וקמפאטי. יציב ומרשים בצורתו. דגמים שונים עם 1, 2, או 4 מהירויות. 4 מסלולים. אחריות לשנה.

להשיג בחנויות למוצרי חשמל

מבצע עזר ללמוד נגינה בגיטרה ותופים

שירה ופיתוח קול תוך זמן קצר ובמחיר עממי לפנות: ת.ד. 8368, תל-אביב.